

— 'Ολόκληρον περιουσίαν.  
— Δὲν ζητᾶω τόσα.  
— Τί θέλετε;  
— Δέκα χιλιάδες φράγκα, διὰ νὰ σὰς φανερώσω μυστικόν, τὸ ὅποιον κατασταίνει αὐτὸν τὸν γάμον ἀδύνατον.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα;  
— Ναί.

— 'Εδῶ εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ 'Ιωάννα, δραμοῦσα πρὸς μικρόν τι γραφεῖον ἐκ ροδοζύλου, οὗτινος ἠνέφεξε συρτάριον πληρὲς χρυσοῦ καὶ χαρτονομισμάτων.

Τοῦ γέροντος οἱ ὀφθαλμοί, ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνῃ, ἐξήστραψαν ἐξ ἀπληστίας.

— 'Ιδοὺ τὸ μυστικόν, εἶπεν... ἡ καλὶτέρα τὰ μυστικά... διότι εἶναι δύο... θὰ σὰς τὰ εἰπῶ... ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς δώσω ταῖς ἀποδείξεις παρὰ ἀφοῦ μοῦ μετρήσετε τὰ χρήματα.

— 'Ομιλήσατε, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα ξηρῶς περιμένω.

— Τὸ πρῶτόν μου μυστικόν εἶναι — ἀκούσατε καλὰ: — 'Ο Λουκιανὸς Βιλλεδιου καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαὶ εἶναι ἀδελφία.

— Τί λέγετε; ἐψέλλισεν ἡ 'Ιωάννα, ἀδελφία;

— Ναί... 'Ο ὑποκόμης 'Αρμάνδος Βιλλεδιου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ταῖς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ πατέρας τοῦ Λουκιανου, εἶναι καὶ πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς Δεβεζαί.

— Πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο;

— Ἦτανε ἐραστής τῆς κόμησας Μαργαρίτας...

— Καὶ πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ;

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά... αὐτὴν τὴν ἀποδείξει γυρεύω νὰ σὰς πωλήσω.

— Ἐμπρός.

— Τὸ δεύτερόν μου μυστικόν εἶναι τοῦτο: Τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ ὑποκόμης 'Αρμάνδος Βιλλεδιου ἐδολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν κόμητα Δεβεζαί... 'Ὡστε καὶ ἂν ἦταν δυνατόν νὰ παραδεχοῦμε πῶς ὁ κύριος Δεβεζαί εἶναι πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς, πάλιν ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιου δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάρῃ γυναικα τὴν θυγατέρα ἐκείνου ὅπου ἐδολοφόνησε τὸν πατέρα του.

Ἡ 'Ιωάννα, καίπερ ταραχθεῖσα ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ἐκμυστηρεύσεως, ἀνέλαβεν ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν της καὶ εἶπε:

— Πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιου ἐπνίγη εἰς τὸν Λεῖγνρα.

— Καὶ ὅλοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀπάτην. Ἐπειτα, εἶναι γνωστὸν πῶς δὲν εὐρέθηκε τὸ πτώμα του.

— Καὶ ἔχετε τὰς ἀποδείξεις αὐτῆς τῆς δολοφονίας καὶ αὐτῆς τῆς;

— Ναί... καὶ αὐταῖς ταῖς ἀποδείξεσιν σὰς πωλῶ διὰ δέκα χιλιάδας φράγκα... δέχεσθε;

— Δέχομαι, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα, μετὰ τινος δισταγμόν.

— Δώσατέ μου τὰ χρήματα.

— Δόσατέ μοι τὰς ἀποδείξεις.

Ὁ γέρον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κάλπου του

ρουπαρόν τι χαρτοφυλάκιον καὶ δύο κλειδας ἐσκωριασμένας.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου δέσμην ἐπιστολῶν, ἃς ἔθετο μετὰ τῶν κλειδῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ 'Ιωάννα, λαβοῦσα ἐκ τοῦ γραφείου τῆς δεκακισχίλια φράγκα εἰς χαρτονομίσματα, ἔθετο αὐτὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς.

— Προτιμῶ τὸ χρυσάφι, εἶπεν ὁ γέρον.

Ἡ 'Ιωάννα ἐμέτρησε πεντακόσια εἰκοσάφραγκα καὶ ἔθετο αὐτὰ παρὰ τὰ χαρτονομίσματα. Εἶτα εἶπεν:

— 'Ιδοὺ ὁ πληρωμή... 'Ομιλήσατε τώρα.

— Θὰ ὁμιλήσω... ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ πῶς αὐταῖς ἡ ἀπόδειξεις, ὅπου ἀγοράσετε, εὐρίσκονται εἰς τὰ χέρια μου.

— Καὶ πρὸς τί;

— Εἶναι ἀνάγκη... Ἐπειτα δὲν θὰ πολυλογήσω. Ἡ κόμησσα Μαργαρίτα Δεβεζαί εἶχεν ἐραστήν, τὸν ὁποῖον ἐδέχετο καθὲς νύκτα σχεδὸν εἰς τὸν πύργον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

#### Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

### Α Ν Α Ε Ι Α:

#### Διήγημα

#### Α'

Συννηντήθησαν, τὸ πρῶτον ἤδη μετὰ μακρόν χωρισμόν, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἔξωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Πατσιφᾶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκείνη ἐξήρχετο, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἠτοιμάζετο νὰ εἰέλθῃ.

Εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα ἀνεγνωρίσθησαν. Ὁ νέος ἐφάνη εὐθὺς διατεθειμένος νὰ χαιρετίσῃ τὴν παλαιάν του ἐρωμένην. Ἀλλ' ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασεν... Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ. Ἦτο ἤδη ὑπανδρευμένη μετ' ἄλλου... Καὶ ἔν μειδιάμα μόνον πρὸς τὸν παλαιὸν ἐραστήν, θὰ ἦτο ἀπιστία πρὸς τὸν σύζυγον.

Ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ταύτῃ σκέψει τὴν κατέλαβεν ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Παύλου... Καὶ ἦτο τὸσόν ὥρατος ὁ χαιρετισμὸς του, τὸσον γλυκὺ τὸ μειδιάμα του, τὸσον χαρίεσσα ἡ ὑπόκλισις του!... Ἡ Ἀμαλία ἐταράχθη, ἐδίστασεν, ἐκλονίσθη... Ἀ, βεβαίως θὰ ὑπελείπετο ὀλίγος ἔρως εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της διὰ τὸν Παῦλον. Τὸ πάθος της δὲν εἶχε σθεσθῇ ἐξ ὀλοκλήρου· ἐκ τοῦ μικροῦ δ' ἐναπομένοντος σπινθήρος...

Καὶ ὡς ἐξ αὐτομάτου τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Συνωμίλησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀντιμέτωποι ἱστάμενοι ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐν ᾧ τοὺς διηγώνοντο οἱ διαβάται, συνωμίλησαν ὡς φίλοι καλοὶ, χωρισθέντες καὶ ἐπαναβλεπόμενοι. Ἀντήλλαξαν ταχέως

τὰ περὶ ἀλλήλων νέα. Ἐκεῖνος τῇ εἶπεν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων μὲ δῖπλωμα μηχανικοῦ. Ἐκείνη τῷ εἶπεν ὅτι ἐνυμφεύθη ἑνὶ καλῷ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆρε χωρὶς προῖκα, ἔτσι πτωχὴ καθὼς ἦταν, ἀπὸ ἔρωτα. Εἶνε γιαντρός, καλὴ, καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ-κάτω κατὰ τοῦ Δεληγιάννη τὸ σπίτι, ὁδὸς Ζήνωνος ἀριθμὸς 75.

«Θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθω νὰ σ' ἐπισκεφθῶ» εἶπεν ὁ Παῦλος.

«Καὶ ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ, ἂν μου κάμῃς αὐτὴν τὴν τιμὴν. Μπορεῖ νὰ φαντασθῇς πόσον χαίρω ποῦ σὲ ξαναβλέπω... Καὶ ὅταν ἔλπεις, ἐγὼ ποτὲ δὲν σ' ἀλησμόνησα. Ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα πάντα τὸνομά σου εἶχε στὸ στόμα της. Καὶ τότε δὲν θὰ φανῇς βέβαια ἔτσι σκληρὸς νά μ' ἀφήσῃς. Θάλθῃς στὸ σπίτι... δὲν θάλθῃς;

— Ὡ, βέβαια.

— Ναί... μὰ μὲν ὦρα ποῦ νὰ μὴν ἦνε ἐκεῖ ὁ ἄντρας μου... Θέλω κάτι νὰ σου πῶ... Ἐλα αὔριο τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς ἐννὴς κ' ἐκεῖ... ὁδὸς Ζήνωνος...

Ἐδῶσε τὸν λόγον του καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Τοῦ Παύλου ἀνεπετρώθησαν αἱ ἐλπίδες ἐκ τοῦ τελευταίου της λόγου, τὸν ὁποῖον εὕρισκε πολὺ, μὰ πολὺ σκανδαλώδη. Νὰ ἦνε μόνη της;... Καὶ διατί ἄρά γε;... Μήπως τὸν ἡγάπα ἀκόμη;... Κακόμοιρε σύζυγε! Ποῖος νὰ ἦτο ἄρά γε αὐτὸς ὁ δυστυχής; Κρίμα νὰ μὴ τὴν ἐρωτήσῃ τὸνομά του!

#### Β'

Ὁδὸς Ζήνωνος, ἀριθμὸς 75. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε προσηλωμένος ἐπὶ μιᾶς οἰκίας μεγάλης μὲ τέσσαρα πατώματα. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα κατοικοῦσι δύο νεόνυμφοι. Εἶνε ὁ ἱατρός Ἀνδρέας Συρίκος, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν «ἐνακορίτσι φτωχὸ ἀπὸ ἔρωτα», καθὼς λέγουσιν αἱ γειτόνισσαι, μὴ φαινόμεναι πολὺ δυσμενεῖς πρὸς τὴν ἑνώσιν ταύτην.

«Γιατί τάχα ἡ καὶ μὲν ἡ Ἀμαλία; Κορίτσι μάλαμμα. Δὲν ἀξίζε τέτοια τύχη;

— Ἀκοὺς λέει! καὶ ποῦ θαῦρισκε τὴν καλλίτερη ὁ κύριος γιαντρός; Νὰ πάρῃ τάχατες παραδίδες; Ἀμ αὐτὸς δὲν ἔχει χρεια!

Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Ἡ Ἀμαλία ἦτο κόρη πολὺ ὥραία καὶ ἐφαίνετο πολὺ σεμνή. Ἀνῆκεν εἰς πτωχὴν λαϊκὴν οἰκογένειαν· ἀλλ' εἶχε κατορθώσει νὰ σπουδάσῃ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, διὰ τῆς φυσικῆς της δ' εὐφυίας εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν ἑξίν τοῦ καλοῦ κόσμου, ἔν ἄερα μεγαλείου, πολὺ ἀνωτέρου τῆς θέσεώς της. Ἐπειτα ὁ νέος ἱατρός τὴν ἡγάπησεν· ἄνθρωπος δὲ ἀνεξάρτητος ὡς ἦτο καὶ ἀπότολμος, δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν νυμφεύθῃ. Εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔζη μαζί της εὐτυχής. Ἦτο ὅπως τὴν ἠθέλεν. Αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ πωληθῇ εἰς μίαν προῖκα. Ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν θὰ ὠνόμαζε σύζυγόν του, ἡθελε νὰ ὀφείλῃ τὴν εὐτυχίαν της εἰς αὐ-

τὸν μόνον καὶ ὄχι εἰς τὰ χρήματά της. Ἐνόμιζεν — ἀπλαῖ θεωροῖαι, — ὅτι ἂν ὁ ἔρως συνυπῆρχε μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ οἰκιακὴ ἁρμονία θὰ ἦτο πλήρης.

Καὶ μολαταῦτα. . . τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς ἐσπέρας μόνῃ ἡ νεαρὰ σύζυγος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀνήσυχος καὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν, ἐκάθητο παρὰ τὸ ἡμίκλειστον παράθυρον καὶ κατώπτευε τὰ σκότη τῆς ὁδοῦ. . . Περιέμενε κρύφα ἓνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο ἐραστής της. Καὶ ὁποῖα ἄρὰ γε εὐφρόσυνος σκέψις διήρχετο ἀστραπιαίως τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὥραν διὰ τοῦ νοῦ τοῦ ἀγαθοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον τὸ φιλόανθρωπον ἔργον του ἐκάλει μακρὰν παρὰ τὰς κλίνας ἀσθενῶν καὶ ἐπιθανατιῶν ! . . .

Ὁ Παῦλος, πολὺ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας ἐννοεῖται, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τοῦ καφείου Χαραμῆ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Ζήνωνος. Ἐσπευδε προφυλακτικὸς καὶ ἀνήσυχος, ὡς πρὸς ἀληθὴ ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 75, τὸν ὁποῖον μετὰ δυσκολίας ἀνεκάλυψεν ἐν μέσῳ τοῦ ἡμίφωτος, μία σκέψις τὸν ἀνεχαίτισεν. Ἡ οἰκία εἶχε τέσσαρα πατώματα καὶ δύο εἰσόδους. Πόθεν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀναβῇ, τίνα ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ; . . . Διάβωλε ! νὰ μὴ τῷ εἴπῃ τὸ ἐπώνυμόν της ! . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ δισταγμοῦ ἠνοίχθη ἀνωθέν του ἓν δρύφακτον. . . Καλὸν σημεῖον. . . Μετ' ὀλίγων γυναικεῖα φωνὴ σιγὴλὴ τὸν ἐκάλει ἐξ ὀνόματος.

Τὴν συνέντευξιν διέπνεε τόνος ὑψίστης τρυφερότητος. Τὸν ἐδέχθη εἰς μίαν ἀλθουσαν, πολὺ φιλοκάλως διεσκευασμένην ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπερμεγέθης ἀνθοδέσμη ἐξ ἰσῶν διέχεε λεπτὴν ἡδυπαθὴ εὐωδίαν. Μετὰ τὰς πρώτας ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις καὶ διαβεβαιώσεις, ἡ συνομιλία μετέπεσεν εἰς ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν. Ἐφ' ὅσον αἱ λέξεις ἐξίνοντο τρυφερώτεροι ἐκατέρωθεν, ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀπόστασις ἐσμικρύνετο. . . Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ θέλησις καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὑποβοηθεῖ δὲ τὸ αἶσθημα ἡ περίστασις, ἡ μόνωσις, τὸ ἐρωτικὸν παρελθόν, δὲν ἐλλείπει τὸ θάρρος, ὥστε οἱ λόγοι νὰ γίνωνται ὁλοὲν τρυφερώτεροι καὶ ἡ ἀπόστασις μικροτέρα. Καὶ ἰδοὺ διατί εἰς τὴν ἔκφρασιν *σ' ἀγαπῶ*, τὴν τρυφερωτάτην, ἡ ἀπόστασις ἐξεμνηδενίσθη καὶ ἡ Ἀμαλία εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Παύλου. . .

Γ'

« Ἀνδρέα !

— ὦ, Παῦλε !

— Τί γίνεσαι, βρε ἀδελφέ ! τρία χρόνια κοντεύουν ποῦ ἔχω νὰ σε ἰδῶ. Ἔλα δὴ... κάθησε λοιπὸν νὰ τα ποῦμε. »

Ὁ Ἀνδρέας Συρίκος ἐκάθησε πλησίον τοῦ φίλου του. Ἡ σκηνὴ συνέβαινε, μίαν σχεδὸν ἐβδομάδα μετὰ τὰ προδιηγηθέντα, ἐν ἐνὶ ζυθοπωλείῳ, ὅπου συνηθίζοντο δύο φίλοι στενοὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ χωρισθέντες ἐπὶ πολὺ καὶ σχεδὸν λησμονηθέντες, ὅπως συμβαίνει συχνάκις. Εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τοῦ τετάρτου ὥρας ἐπανέυρον

συνομιλοῦντες καὶ βλεπόμενοι, ὅλην τὴν ἄλλοτε φιλίαν καὶ οἰκειότητα. Ἦρχισαν τὰς ἀναμνήσεις των, τὰς πληροφορίας των, τὰ νέα των, τὰς διαχύσεις των. Ὁ σύζυγος τῆς Ἀμαλίας καὶ ὁ ἐρωμένος της ἦσαν φίλοι ἐγκάρδιοι, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν προλήψεις καὶ δυστροπίας καὶ παρὰ τοῖς ὁποίοις ἡ συνενόησις ἐπέρχεται ταχέια καὶ πλήρης.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνδρέας εὗρε καιρὸν νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ σπουδαιότερον νέον του.

« Τὸ ξεῦρεῖς δά, καὶ μένε Παῦλε », εἶπε πρὸς τὸν φίλον του, « ἐγὼ τὸρα ἐνοικοκυρεύθηκα. »

— Μπα, ἀλήθεια εἶσαι παντρεμένος ;

— ὦ, ναί, εἶνε τρεῖς μῆνες τόρα. Πῆρα ἓνα κορίτσι πολὺ καθὼς πρέπει. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι οὔτε παράδες πῆρα, οὔτε ἐσυγγένεψα μὲ τοὺς ντιστεγκέ· ἀλλὰ μένα, ξεῖρεῖς, μοῦ φθάνει ἡ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μου. »

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν οὕτως περὶ τοῦ γάμου. Ὁ ἱατρὸς ἐφαίνετο πολὺ ἡδωχιστῆς ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν καὶ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ κοινωνὸν τῆς εὐτυχίας ταύτης καὶ τὸν φίλον του. Διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων περιέγραφε τὰς ἀρετὰς τῆς συζύγου του καὶ τὸ θέλητρον τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Τὸν προσεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ ὅποτε θέλῃ νὰ νηπιληφθῇ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἰδίους ὁμμασιν. Ὡμίλει ὁλοὲν περισσότερον ἔνθους καὶ θερμός, ὥς οὐ διεκόπη ὑπὸ τοῦ Παύλου, ἀνυπομονήσαντος νὰ διακηρύξῃ ὅτι τὸ καθ' ἑαυτὸν οὐδέποτε θὰ ἐνυμφεύετο καὶ τόρα μάλιστα ποῦ ἔχει μπλέξει μὲ μιὰ παντρεμένη παλῆά του ἀγαπητικίαν.

« Καὶ σὲ δέχεται ; » ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

« Μὲ δέχεται, βέβαια τῆς ὥρας ποῦ λείπει ὁ ἄνδρας της, τὸν ὁποῖον μάλιστα δὲν γνωρίζω καθόλου οὔτε τὸν ὄνομά του. »

— Οὔτε τὸν ὄνομά του ; Τὸν ἐχθρεύεσαι, τὸν ἀτιμάζεις καὶ δὲν τον ξεῖρεῖς. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Πῶς συμβαίνει ἔτσι ; Πολὺ μυστηριώδες καὶ ρομαντικὸν μοῦ φαίνεται.

— Καὶ εἶνε ἀπλούστατο, νά. Ἐτυχε τὴν πρώτη φορὰ ποῦ τὴν εἶδα νὰ μὴ μου πῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της. Μοῦ ἔδωκε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ της καὶ πῆγα χωρὶς νὰ χρειασθῶ τὸ ἐπώνυμόν της. Κατόπιν ἀνοίξαμε ἐρωτοκουθέντα καὶ ἤλθαμεν ἀμέσως εἰς σχέσεις τρυφεράς. Αἶ, πῆγαινε τότε νὰ τὴν κάμω νὰ προσφέρῃ ποτὲ μπροστὰ μου τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, ἓνα ὄνομα ἐκεῖ τὸ ὁποῖον ἐκνηλιδώναμεν ; Δὲν ἐρώτησα δὲ καὶ κανένα ἄλλον· πρῶτον ἀπὸ προφύλαξιν καὶ δεύτερον ἀπὸ σκέπτος, ἀπὸ ἰδιοτροπία. Μοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ μυστήριον, αὐτὸ τὸ ἄγνωστον, καὶ διετήρησα μέχρι σήμερον τὴν ἄγνοιάν μου. Εἶνε μιὰ βδομάδα τόρα ποῦ πηγαίνω σ' ἓνα ξένο σπίτι, βρῖσκω μιὰ παλῆά μου ἀγαπημένη καὶ περὶ μὲς τῆς καμμιᾶν ὥραν εὐτυχῆς. Παρακάτω δὲν εἰξεύρω τίποτε.

— Εἶδα τρελοῦς, παιδί μου, μὰ κανένα

σὰν κ' ἐσένα. Τί δουλειὰ κάνει ὁ ἄνδρας της, ξεῦρεῖς, τοῦλάχιστον ;

— Αὐτὸ μάλιστα εἶνε γιαντρός. Αὐτὲς τῆς ἡμέρας μάλιστα μὲ τῆς πολλῆς ἀρρώστιας, ὁ γιαντρός βγαίνει καὶ τὸ βράδυ καὶ ἔτσι ἡ Ἀμαλία βρίσκει καιρὸ καὶ μὲ δέχεται πολὺ συχνά.

— Ἀμαλία εἶπες ; . . . Καὶ ποῦ κάθεται ;

— Πέρα κατὰ τοῦ Δεληγιάννη τὸ σπίτι, ὁδὸς Ζήνωνος.

— Τί ἀριθμὸς ;

— Ἐβδομηνταπέντε. »

Ὁ Ἀνδρέας ἔκρυψε γενναϊότατα καὶ τεχνικώτατα τὴν συγκίνησίν του. Προσεποίηθ' ὁ εὐθυμον, τὸν τρελόν. . . Ἦρχισε νὰ συγχαίρῃ τὸν Παῦλον διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐκολάκευσε τὸν ἐγωῖσμόν του· τὸν ἐμακάρισε, τὸν κατέκτησε διὰ τῆς κολακείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ. Ὡμίλησε μετὰ τόσης τέχνης, ὥστε ὅταν εἰς τὸ τέλος τῷ ἐζήτησεν, ὥσει ἀστενεύόμενος, νὰ τον πάρῃ καμμιὰ βραδυὰ νὰ τον συστήσῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του, ὁ Παῦλος, οὐδὲν ὑποπεύσας, ἐφάνη ἀφελὴς καὶ προθυμώτατος.

« Ἀφ' οὗ θάλθω ἐγὼ στὸ δικό σου σπίτι νὰ ἰδῶ τὴν εὐτυχίαν σου, ἔλα καὶ σὺ στὸ δικό μου νὰ ἰδῇς τὴν δική μου. Τότε θὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ εὐτυχέστερος. . . Εὐχαρίστως ! Αὐριο τὸ βράδυ ἀνταμώνουμε ἐδῶ καὶ πηγαίνουμε μαζί. »

— Νὰ μὴ τὴν εἰδοποιήσῃς μάλιστα νὰ μὴ φέρῃ καμμιὰ δυσκολία.

— Δὲ ντρέπεσαι ! μήπως θὰ τὴν ἰδῶς αὐριο τὸ βράδυ ;

Οὕτω συνεφώνησαν τὴν συνέντευξιν. Ὁ ἱατρὸς, ἐν ὅλῃ τῇ σπαρακτικῇ λύπῃ, ἔχαιρε βλέπων τὸ σχέδιόν του ἐπιτυχῆς ἀνευ πολλῆς δυσκολίας. Ὅταν ἐχωρίζοντο, ὁ Παῦλος τῷ εἶπε.

« Καλ' Ἀνδρέα, δέν μου ἔδωκες τὴν διεύθυνσί σου, νάλθω κ' ἐγὼ νὰ σ' εὕρω. Ποῦ κάθεται ;

— Ὁδὸς Ζήνωνος, δέν εἶπες ; »

Ἡ ἀπάντησις ἦτο πικρὰ καὶ ἀπότολμος. Ἀλλ' ὡς ἦτο βέβαιος ὁ ἱατρὸς, ὁ Παῦλος δὲν ὑπώπτευε τίποτε καὶ ἐπίστευσε εἰς παρανόησιν :

« Δέν σου λέγω γιὰ τὸ δικό μου· γιὰ τὸ δικό σου. »

— Ἀ, γιὰ τὸ δικό μου ; Καλέ, τὸ ξεῦρεῖς.

— Ἐγὼ ; ὄχι !

— Καλά, θὰ το μάθης αὐριο.

Δ'

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν — ἦτο Κυριακὴ τῶν Ἀποκρέω — πιστὸς εἰς τὰ συμπεφωγνημένα ὁ Παῦλος ἤρχετο καὶ παρελάμθανε τὸν φίλον του διὰ νὰ τον ὀδηγήσῃ παρὰ τῇ ἐρωμένην του.

« Ἀλλὰ ξεῦρεῖς τί συμβαίνει ; » εἶπεν ὁ Ἀνδρέας πρὶν ἐκκινήσασιν, ὡς ἐάν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῷ ἐπῆρχετο ἡ ἀφηνιδια σκέψις, « δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πάγω ἔτσι καθὼς εἶμαι ; Μπορεῖ νὰ με γνῶρίζῃ »

ἐκείνη ἢ νὰ με ἰδῇ κανεὶς ἄλλος καὶ δὲν θέλω... Γκατρός νέος εἶμαι· τώρα σχηματίζω τὴν πελατεία μου. Τώρα συσταίνομαι εἰς τὸν κόσμον. Τὸ παραμικρότερον σκάνδαλον — καὶ ξεύρω ὅτι τὴν μπορεῖ νὰ συμβῇ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης σου; — μπορεῖ νὰ με καταστρέψῃ... Ἀποκρηαῖς εἶνε... δὲν κάμνει νὰ μεταμφιεσθῇ ὀλίγον, ἔτσι χωρὶς μάσκα, καὶ ναλλάξω τὸ νομὰ μου;»

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἂν καὶ τὴν ἐθεώρει ὅπως περιττήν, ὁ Παῦλος διὰ τὸ ἄστειον δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην. Μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Φιλιππίδου, ὁ ὅποιος ἀνέλαβε προθύμως τὴν μεταμφίεσιν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ Ἀνδρέας Σιρίκος, ὁ ἐξυρισμένος μετὰ τὸν λεπτὸν μύστακα, καὶ τὴν ἀνεπιτήδευτον κομψὴν ἐνδυμασίαν, ἀπόψε ἐγένετο Νικόλαος Σιμόπουλος μετὰ παχὺν μελανὸν μύστακα μετὰ ὅζον γένειον, μετὰ χρυσοῦς διόπτρας καὶ μετὰ πολλὰ σοβαροτέραν ὄψιν τοῦ συνήθους. Ἡ μεταβολὴ συνετελέσθη πλήρως καὶ ἀπατηλῇ. Ὁ Παῦλος δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, βλέπων οὕτως ἀγνώριστον τὸν φίλον του. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπίσης ἐμειδία... ἀλλ' ἐκεῖνος ἤξευρε πόσῳ φαιδρὰ τῷ ἦτο ἡ ἀστείότης!

Μελαγχολικὴ, συννεφώδης καὶ ψυχρὰ ἦτο ἡ νύξ. Ἐπὶ τῶν καθύγρων πεζοδρομίων ἀντενακλᾶτο πενθίμως τὸ φῶς τῶν φανῶν. Εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ἔκαιον πυραὶ ρητίνης, ἀφ' ὧν ἀνεδίδετο πνιγρὸς καπνός. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μόλις ἠκούετο ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου, τὸ χαρακτηριστικώτερον γινώρισμα τῶν ἀθηναϊκῶν ἀπόκρεω. Ἀπὸ πολλὰ ὀλίγων οἰκιῶν ἐξήρχετο καταπνιγόμενος ὁ θόρυβος τῆς ἐορτῆς. Θλιβεραὶ ἀπόκρεω... ὅχι κατὰ πολλὸν ἀντίθετοι πρὸς τὰς σκέψεις τοῦ Ἀνδρέα.

Ἡ Ἀμαλία τοὺς ὑπεδέχθη εὐθύμως ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ὁ Ἀνδρέας ἔπαιξε τὸ μέρος τοῦ τεχνικώτατα. Εἶχεν ἄλλοιώσει τὴν φωνὴν του καὶ τὸ ἦθος του ἐν γένει, ἔθλιψε δὲ μετὰ πολλὰς δειλίας τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε φιλόρρων ἡ σύζυγός του. Οὐτε σκιά ὑπονοίας ἐκ μέρους ἐκείνης. Ἀλλ' ἐκεῖνος πῶς ἔμενε ἐνός, παρατηρῶν ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ τῆν Ἀμαλίαν... Πόσον ἦτο χαρίεσσα, πόσον ὠραία, πόσον φιλάρεσκος καὶ περιπαθὴς! Εἰς αὐτόν, τὸν σύζυγόν της, ποτέ, ποτέ δὲν ἐφάνη τοιαύτη... Καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ Παρισίων ἕνας Παῦλος ἐκεῖ, εἰς παλαιὸς τοῦ φίλος καὶ παλαιὸς της ἐρωμένος, χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρουν, διὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὑπὸ τὴν θαυμαστοτέραν της ὄψιν, — χύνουσιν αἶγλην μαγείας ἀπὸ ὀφθαλμῶν ἐξαισίων, προσφέρουσιν λέξεις μελισταγεῖς ἀπὸ στόματος ροδοχρόου — νὰ τὴν ἰδῇ ἄφωτος αὐτὸς καὶ ἀγνώριστος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς μετὰ ξένον ὄνομα, μετὰ ξένον πρόσωπον, μετὰ ξένον ἦθος, ἐν τῇ δυστυχεστέρᾳ τοῦ βίου του στιγμῇ!

Ἡ μετὰ τῶν τριῶν συνομιλία ἐστράφη πρὸς τὴν καὶ τετριμμένην. Ὁμίλησαν πρὸς τὸν ψυχρὸν χιονώδους καιροῦ, περὶ τῶν πτωχῶν μεταμφιεσμένων, περὶ τῶν ἀθλῶν διακεδασμένων. Περὶ τῶν ἀσθενειῶν,

περὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ Κομιτάτου... Ὁ Παῦλος ἐπεδείκνυε χαίρων τὸ πνεῦμα τῆς ἐρωμένης του, προκαλῶν τὰς εὐφρεῖς της παρατηρήσεις· ἀκόμη δὲ περισσώτερον τὸ κράτος, τὸ ὅποιον ἴσχυεν ἐπ' αὐτῆς, τὸν βαθμὸν τῆς ἐλευθερίας δὲ χαίρει, προκαλῶν τὰς τρυφεράς της λέξεις καὶ τὰς θωπείας της αὐτῆς...

Ἀλλ' ἦτο πλέον καιρὸς... Ὁ Παῦλος πρόβη μετὰ φιλήματος. Τίς ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ βασανίζηται ἐπὶ πλέον ὁ Ἀνδρέας;

Ἐκπληξίς. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ μύσταξ, τὸ γένειον καὶ τὰ διόπτρα τοῦ Νικόλαου Σιμόπουλου εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου· ἐπεφάνη δὲ φοβερὰ καὶ ἀγρία ἡ μορφή τοῦ Ἀνδρέου Σιρίκου, οἷα δὲν ἠκούσθη ποτὲ ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ:

«Ἀναξία! εἶσαι ἀναξία!»

Ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τῇ φοβερᾷ του ψυχολογικῇ στιγμῇ, ἡ λέξις αὕτη τῷ ἦλθε μόνῃ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπέπτυσεν δις κατὰ πρόσωπον τῆς ἀτίμου γυναικός. Τὴν ἐπρόφερε καὶ ἐνόμιζε τι ὅτι ἐξερχομένη ἐσπάρασσε τὸ στῆθος τοῦ καὶ ἐξέσχιζε τὸν λάρυγγά του.

«Ἀναξία! εἶσαι ἀναξία!»

Καὶ κατηνύσθη παραχρῆμα. Ἀπαθὴς κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον του καὶ τῷ εἶπεν:

«Ἡ ἐρωμένη σου εἶνε ἡ σύζυγός μου. Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν θέλω νὰ κάμω ἐδῶ — μέσᾳ καὶ ἄλλο κακούργημα... Εἰξεύρω καλὰ ὅτι σὺ δὲν πταῖς... Φύγε ἀπ' ἐδῶ! φύγε ἀπ' ἐμπρός μου διὰ πάντα... Βλέπεις πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐρωμένην, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της;»

Καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν ἰχνογραφηθὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐν φρικῶδες μειδίαμα. Ὁ Παῦλος ἔφυγεν. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμα τοῦ ἀτυχοῦς φίλου τοῦ τὸν παρακολούθησε καὶ νομίζει ὅτι τὸν παρακολουτο ἀκόμη, ὡς αἰώνιος καὶ ἀφόρητος τύψις.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ἡ ὠραία ἄπιστος ἐπεστράφη εἰς τοὺς γονεῖς της. Ἀναξία τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἀπῆλαυε παρὰ τῷ συζύγῳ της, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ γενναιοφρόνως τὰ ἐνδύματά της καὶ ἐν μικρὸν χρηματικὸν βοήθημα, καὶ κατέπεσε εἰς τὴν προτέραν της ἀφάνειαν ἐλευθερίαν νὰ καλλιεργήσῃ τοῦ Παύλου τὸν ἔρωτα καὶ ἄλλων ἀκόμη.

Καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν ἔρημον οἰκίαν ὁ Ἀνδρέας, ἄνευ φίλου, ἄνευ συζύγου, ἄνευ τέκνου, ἄνευ ὀνείρων, μετὰ ψευθεύσας ἐλπίδας, καταρῶμενος τὰς γυναῖκας καὶ εὐρίσκων μαύρην, ὡς ἡ νύξ ἐκείνη, τὴν ζωήν!...

Ε'

Ἦσαν θλιβεραὶ ἀπόκρεω, αἱ ἐφετειναὶ ἀπόκρεω ἐν Ἀθήναις. Ὁ καιρὸς, ἡ πτωχεία, αἱ ἀσθένειαι, οἱ θάνατοι, συνέτειναν ὥστε νὰ ἐορτασθῶσι μετὰ περισσῆς ἀθυμίας καὶ ψυχρότητος. Τὸ δὲ κοινωνικὸν τοῦτο σκάνδαλον, πνεῦσαν ὡς παγερὸς ἀνεμος τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐκυκλοφόρει

ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διὰ τῶν ὀμίλων διὰ τῶν κέντρων, διὰ τῶν αἰθουσῶν, ἐπιτείνον τὴν γενικὴν κατῆφειαν καὶ προκαλοῦν μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

## ἘΞΕΔΘΗ Τὸ Ε' τεύχος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχισιν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἑτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἀντὶ 3 μόνων δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦνται τὴν ἰὴν περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειράν τεσσάρων, ὡφελίμων καὶ ἀξιαπαινετῶν ἔργων, ὧν κατὰ λόγον ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίνθης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐνῷ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸν νέον ἐκδοθέν.

## ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου». καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεῖρητα μυθιστορήματα.

## ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συμπεριλαμβάνεται κατὰ τὴν ἑτήσιαν τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Α. ΚΑΛΛΙΘΕΩΚΗΣ ὑφηγητὴς κλ. — Ἐκδότης Κ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. γρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

## ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιεῖ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντας τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄγκον.

Παρὰ τῇ ἰδίᾳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστός τονικοθεραπευτικὸς ὀνείρος μετὰ Κίνας καὶ Κακάον. καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλυπτῶν ὁ εφημεριόμενος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβων, ὁ μόνος φημι ὁμινοὺς κατὰ τῆς διάρροιας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χίτρας τοῦ εὐρισκόμενου συγγραπτήριον ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.